PAUL CONSTANTINESCU

Compozitor şi profesor, n. 30 iunie 1909, Ploieşti -- m. 20 decembrie 1963, Bucureşti.

Date biografice

Studiile muzicale le-a început la Ploieşti (1919-1929) cu Boris Koffer, Traian Elian, Ioan Christu Danielescu, continuându-le la Conservatorul din Bucureşti (1929-1933) cu Faust Niculescu (teorie, solfegiu), Alfonso Castaldi (armonie), Constantin Brăiloiu (istoria muzicii), George Breazul (enciclopedie şi pedagogia muzicii), D. Cuclin (estetică, forme muzicale), M. Jora (contrapunct, compoziţie) ş.a. S-a perfecţionat la Viena (1933-1935), cu Franz Schmidt, Oskar Kabasta şi Joseph Marx (compoziţie), şi la Bucureşti (1936-1937) cu Mihail Jora (compoziţie).

Violonist şi dirijor de cor ceremonial în Ploieşti (1927-1934), dirijor la Asociaţia Filarmonică din Ploieşti (1933-1934), profesor de muzică în Lugoj (1935-1936), dirijor al corului Bisericii Visarion din Bucureşti, profesor de armonie, contrapunct şi compoziţie religioasă la Academia de muzică religioasă din Bucureşti (1937-1941), profesor la Liceul militar muzical din Bucureşti (1941-1944), profesor de armonie la Cons. Bucureşti (1941-1963).

Pe lângă activitatea componistică, a întreprins culegeri de folclor. A susţinut prelegeri, conferinţe, emisiuni de radio şi televiziune. A fost consilier pentru secţia de cinematografie în Ministerul Propagandei Naţionale şi la Radiodifuziunea Română. A întreprins călătorii de studii în Austria, Franţa, URSS, Germania, Anglia, Turcia etc. A făcut parte din jurii de concursuri naţionale şi internaţionale. A fost distins cu Premiul II (1932), Menţiunea a II-a (1934) şi Premiul I (1938) de compoziţie George Enescu, Premiul Anhauch (1937), Premiul de Stat, cls. II (1954), titlul de Maestru emerit ai artei (1955), Premiul Academiei Române (1956), Ordinul Muncii, cls. II (1959), Diploma de onoare a Festivalului de la Karlovy-Vary (1959), titlul de Membru corespondent al Academiei Române (1963).

Paul Constantinescu se înscrie printre cei mai de seamă şi totodată tipici exponenţi ai şcolii muzicale naţionale de la mijlocul veacului XX. Moştenirea sa creatoare se sprijină pe câteva partituri de referinţă în repertoriul românesc, devenite după numai un sfert de veac de la dispariţia compozitorului lucrări clasice. Oratoriile bizantine (creaţia vocal-simfonică), comedia muzicală O noapte furtunoasă, Concertul pentru orchestră de coarde (muzica simfonică), Triplul Concert (muzica concertantă), Mioriţa (muzica corală), Gornistul (muzica vocală), Toccata pentru pian (miniatura instrumentală) sunt suficiente pentru a contura imaginea acestui multilateral compozitor.

Un merit excepţional al compozitorului, care a deschis perspective fructuoase în ultimele decenii şcolii noastre naţionale, rămâne tratarea melosului bizantin şi psaltic de pe poziţiile artistului modern, eliberat de prejudecăţi limitative. Practic, Paul Constantinescu a demonstrat prin abordarea tuturor formelor clasice (sonată, baladă, operă, trio, concert) că din muzica psaltică se poate face orice, cu respectarea latenţelor sonore specifice ritmico-melodice, modale etc.

P. Constantinescu pare un Ianus al muzicii româneşti de la mijlocul veacului XX, care -- în vârtejul mijloacelor de expresie şi limbaj actuale -- a privit cu atenţie în ambele direcţii, atât spre sursele trecutului ancestral al muzicii autohtone, cât şi spre cuceririle novatoare de ultim moment, dar a ştiut să învingă cu îndrăzneală prejudecăţile, modele pasagere şi experimentele moderne, printr-o atitudine fermă de promovare a marii muzici.

Opere alese

- **Compoziţii muzicale:**
  - A scris muzică de teatru (O noapte furtunoasă, operă comică în 2 acte pe libretul compozitorului după piesa lui I. L. Caragiale, 1934, rev. 1959; Nuntă în Carpaţi, poem coregrafic, 1938);
  - muzică vocal-simfonică (Ryga Crypto şi lapona Enigel, versuri de Ion Barbu, 1936, rev. 1951; Patimile şi Învierea Domnului, oratoriu bizantin de Paşti pe texte medievale traduse şi îngrijite de I. D. Petrescu, 1943, rev. 1948, în Bizantinisches Passions und Osteroratorium. Kassel: Bärenreiter Verlag, 1971; Naşterea

Domnului, oratoriu bizantin de Crăciun, 1947, în Bizantinische Weinachtsoratorium. Kassel: Bärenreiter Verlag, 1969);
  - muzică simfonică (Suită românească, 1930-1936, reorch. 1942; Simfonieta, 1937; Concert pentru orchestră de coarde, 1955);
  - muzică concertantă (Variaţiuni libere asupra unei melodii bizantine din secolul XIII, 1946, reorch. 1951, pentru violoncel şi orchestră, Viena: Universal Edition (versiune pentru violoncel şi pian), 1943; Concert pentru pian şi orchestră, 1952; Concert pentru vioară şi orchestră, 1957; Concert pentru harpă şi orchestră, 1960; Triplu concert pentru vioară, violoncel, pian şi orchestră, 1964;
  - muzică de film documentar (România, 1946) şi artistic (O noapte furtunoasă, regia Sică Alexandrescu şi Victor Iliu, 1952; Moara cu noroc, regia Victor Iliu, 1956);
  - muzică de cameră (Două studii în stil bizantin, pentru vioară, violă şi violoncel, 1929; Sonatina bizantină pentru violoncel (viola) solo, 1943; Concert pentru cvartet de coarde, 1947; Baladă haiducească pentru violoncel şi pian, 1950);
  - muzică pentru pian (Trei piese pentru pian, 1951; Toco-Toccatina, 1957);
  - muzică corală (Mioriţa, 1952);
  - muzică vocală (4 Madrigale pe versuri de Mihai Eminescu, 1954; Gornistul, versuri de Al. O. Teodoreanu, 1955).
- **Muzicologie:**
  - Studii şi articole în Muzica, Probleme de muzică, Muzică şi Poezie ş.a.

Bibliografie parţială

- a. Articole lexicografice:
  - Grove's Dictionary of Music and Musicians. Vol. 2. (C-E). London: Macmillan, 1954;
  - André Coeroy. Dictionnaire critique de la musique ancienne et moderne. Paris: Payot, 1956;
  - Enciclopedia dello Spettacolo. Vol. 3. Roma: Le Maschere, 1956;
  - Larousse de la musique. Dictionnaire encyclopédique. 2 Vols. Paris, 1957;
  - François Michel et al. Encyclopédie de la musique. Vol. 1 (A-E). Paris: Edit. Fasquelle, 1958;
  - Oscar Thompson, rev. N. Slonimsky;
  - O. Thompson, R. Sabin International Cyclopedia of Music and Musicians. New York: Dodd, Mead & Co. 1958, 1964;
  - Horst Seeger. Musiklexicon. Vol. 1-2. Leipzig: VEB Deutscher Verlag für Musik, 1966;
  - Guido Gatti, A. Basso. La Musica. Dizionario I (A-K). Torino: Unione Tipografico Editrice, 1968;
  - John Vinton. Dictionary of 20th Century Music. London, 1974;
  - Sohlmans Musiklexicon. Vol. 2. Stockholm: Sohlmans Förlag AB, 1975;
  - Baker's Biographical Dictionary of Music. London: Collier Macmillan, 1978;
  - Alan Pedigo. International Encyclopedia of Violin-Keyboard Sonatas. Bonneville: Arriaga Publications, 1979;
  - Viorel Cosma. Constantinescu, Paul, în The New Grove's Dictionary of Music and Musicians. Ed. S. Sadie. London: Macmillan, 1980;
  - Viorel Cosma. Muzicieni români. Lexicon. Bucureşti: Ed. Muzicală, 1999.
- b. Articole bio-bibliografice:
  - Costin Tuchilă. O capodoperă: Patimile şi Învierea Domnului de Paul Constantinescu, în Adevărul Literar şi Artistic. Bucureşti, 4. nr. 414, 21 IV 1998;
  - Grigore Constantinescu. Oratoriul bizantin de Paşti. O capodoperă semicentenară uitată, în Rampa. Bucureşti, nr. 50 (180), 22 IV 1998;
  - Dr. Vasile Tomescu. Oratoriul bizantin de Crăciun, în Radio România. Bucureşti, nr. 105, 14 XII 1998;
  - Dieter Nowka. George Enescu und die Entwicklung der rumänischen Musik. Sinzhein: Pro Universitate Verlag, 1998.

Compozitor şi profesor, n. 30 iunie 1909, Ploieşti -- m. 20 decembrie 1963, Bucureşti.

Date biografice

Studiile muzicale le-a început la Ploieşti (1919-1929) cu Boris Koffer, Traian Elian, Ioan Christu Danielescu, continuându-le la Conservatorul din Bucureşti (1929-1933) cu Faust Niculescu (teorie, solfegiu), Alfonso Castaldi (armonie), Constantin Brăiloiu (istoria muzicii), George Breazul (enciclopedie şi pedagogia muzicii), D. Cuclin (estetică, forme muzicale), M. Jora (contrapunct, compoziţie) ş.a. S-a perfecţionat la Viena (1933-1935), cu Franz Schmidt, Oskar Kabasta şi Joseph Marx (compoziţie), şi la Bucureşti (1936-1937) cu Mihail Jora (compoziţie).

Violonist şi dirijor de cor ceremonial în Ploieşti (1927-1934), dirijor la Asociaţia Filarmonică din Ploieşti (1933-1934), profesor de muzică în Lugoj (1935-1936), dirijor al corului Bisericii Visarion din Bucureşti, profesor de armonie, contrapunct şi compoziţie religioasă la Academia de muzică religioasă din Bucureşti (1937-1941), profesor la Liceul militar muzical din Bucureşti (1941-1944), profesor de armonie la Cons. Bucureşti (1941-1963).

Pe lângă activitatea componistică, a întreprins culegeri de folclor. A susţinut prelegeri, conferinţe, emisiuni de radio şi televiziune. A fost consilier pentru secţia de cinematografie în Ministerul Propagandei Naţionale şi la Radiodifuziunea Română. A întreprins călătorii de studii în Austria, Franţa, URSS, Germania, Anglia, Turcia etc. A făcut parte din jurii de concursuri naţionale şi internaţionale. A fost distins cu Premiul II (1932), Menţiunea a II-a (1934) şi Premiul I (1938) de compoziţie George Enescu, Premiul Anhauch (1937), Premiul de Stat, cls. II (1954), titlul de Maestru emerit ai artei (1955), Premiul Academiei Române (1956), Ordinul Muncii, cls. II (1959), Diploma de onoare a Festivalului de la Karlovy-Vary (1959), titlul de Membru corespondent al Academiei Române (1963).

Paul Constantinescu se înscrie printre cei mai de seamă şi totodată tipici exponenţi ai şcolii muzicale naţionale de la mijlocul veacului XX. Moştenirea sa creatoare se sprijină pe câteva partituri de referinţă în repertoriul românesc, devenite după numai un sfert de veac de la dispariţia compozitorului lucrări clasice. Oratoriile bizantine (creaţia vocal-simfonică), comedia muzicală O noapte furtunoasă, Concertul pentru orchestră de coarde (muzica simfonică), Triplul Concert (muzica concertantă), Mioriţa (muzica corală), Gornistul (muzica vocală), Toccata pentru pian (miniatura instrumentală) sunt suficiente pentru a contura imaginea acestui multilateral compozitor.

Un merit excepţional al compozitorului, care a deschis perspective fructuoase în ultimele decenii şcolii noastre naţionale, rămâne tratarea melosului bizantin şi psaltic de pe poziţiile artistului modern, eliberat de prejudecăţi limitative. Practic, Paul Constantinescu a demonstrat prin abordarea tuturor formelor clasice (sonată, baladă, operă, trio, concert) că din muzica psaltică se poate face orice, cu respectarea latenţelor sonore specifice ritmico-melodice, modale etc.

P. Constantinescu pare un Ianus al muzicii româneşti de la mijlocul veacului XX, care -- în vârtejul mijloacelor de expresie şi limbaj actuale -- a privit cu atenţie în ambele direcţii, atât spre sursele trecutului ancestral al muzicii autohtone, cât şi spre cuceririle novatoare de ultim moment, dar a ştiut să învingă cu îndrăzneală prejudecăţile, modele pasagere şi experimentele moderne, printr-o atitudine fermă de promovare a marii muzici.

Opere alese

- **Compoziţii muzicale:**
    - A scris muzică de teatru (O noapte furtunoasă, operă comică în 2 acte pe libretul compozitorului după piesa lui I. L. Caragiale, 1934, rev. 1959; Nuntă în Carpaţi, poem coregrafic, 1938);
    - muzică vocal-simfonică (Ryga Crypto şi lapona Enigel, versuri de Ion Barbu, 1936, rev. 1951; Patimile şi Învierea Domnului, oratoriu bizantin de Paşti pe texte medievale traduse şi îngrijite de I. D. Petrescu, 1943, rev. 1948, în Bizantinisches Passions und Osteroratorium. Kassel: Bärenreiter Verlag, 1971; Naşterea Domnului, oratoriu bizantin de Crăciun, 1947, în Bizantinische Weinachtsoratorium. Kassel: Bärenreiter Verlag, 1969);
    - muzică simfonică (Suită românească, 1930-1936, reorch. 1942; Simfonieta, 1937; Concert pentru orchestră de coarde, 1955);
    - muzică concertantă (Variaţiuni libere asupra unei melodii bizantine din secolul XIII, 1946, reorch. 1951, pentru violoncel şi orchestră, Viena: Universal Edition

(versiune pentru violoncel şi pian), 1943; Concert pentru pian şi orchestră, 1952; Concert pentru vioară şi orchestră, 1957; Concert pentru harpă şi orchestră, 1960; Triplu concert pentru vioară, violoncel, pian şi orchestră, 1964;
    - muzică de film documentar (România, 1946) şi artistic (O noapte furtunoasă, regia Sică Alexandrescu şi Victor Iliu, 1952; Moara cu noroc, regia Victor Iliu, 1956);
    - muzică de cameră (Două studii în stil bizantin, pentru vioară, violă şi violoncel, 1929; Sonatina bizantină pentru violoncel (viola) solo, 1943; Concert pentru cvartet de coarde, 1947; Baladă haiducească pentru violoncel şi pian, 1950);
    - muzică pentru pian (Trei piese pentru pian, 1951; Toco-Toccatina, 1957);
    - muzică corală (Mioriţa, 1952);
    - muzică vocală (4 Madrigale pe versuri de Mihai Eminescu, 1954; Gornistul, versuri de Al. O. Teodoreanu, 1955).
- **Muzicologie:**
    - Studii şi articole în Muzica, Probleme de muzică, Muzică şi Poezie ş.a.

Bibliografie parţială

- a. Articole lexicografice:
    - Grove's Dictionary of Music and Musicians. Vol. 2. (C-E). London: Macmillan, 1954;
    - André Coeroy. Dictionnaire critique de la musique ancienne et moderne. Paris: Payot, 1956;
    - Enciclopedia dello Spettacolo. Vol. 3. Roma: Le Maschere, 1956;
    - Larousse de la musique. Dictionnaire encyclopédique. 2 Vols. Paris, 1957;
    - François Michel et al. Encyclopédie de la musique. Vol. 1 (A-E). Paris: Edit. Fasquelle, 1958;
    - Oscar Thompson, rev. N. Slonimsky;
    - O. Thompson, R. Sabin International Cyclopedia of Music and Musicians. New York: Dodd, Mead & Co. 1958, 1964;
    - Horst Seeger. Musiklexicon. Vol. 1-2. Leipzig: VEB Deutscher Verlag für Musik, 1966;
    - Guido Gatti, A. Basso. La Musica. Dizionario I (A-K). Torino: Unione Tipografico Editrice, 1968;
    - John Vinton. Dictionary of 20th Century Music. London, 1974;
    - Sohlmans Musiklexicon. Vol. 2. Stockholm: Sohlmans Förlag AB, 1975;
    - Baker's Biographical Dictionary of Music. London: Collier Macmillan, 1978;
    - Alan Pedigo. International Encyclopedia of Violin-Keyboard Sonatas. Bonneville: Arriaga Publications, 1979;
    - Viorel Cosma. Constantinescu, Paul, în The New Grove's Dictionary of Music and Musicians. Ed. S. Sadie. London: Macmillan, 1980;
    - Viorel Cosma. Muzicieni români. Lexicon. Bucureşti: Ed. Muzicală, 1999.
- b. Articole bio-bibliografice:
    - Costin Tuchilă. O capodoperă: Patimile şi Învierea Domnului de Paul Constantinescu, în Adevărul Literar şi Artistic. Bucureşti, 4. nr. 414, 21 IV 1998;
    - Grigore Constantinescu. Oratoriul bizantin de Paşti. O capodoperă semicentenară uitată, în Rampa. Bucureşti, nr. 50 (180), 22 IV 1998;
    - Dr. Vasile Tomescu. Oratoriul bizantin de Crăciun, în Radio România. Bucureşti, nr. 105, 14 XII 1998;
    - Dieter Nowka. George Enescu und die Entwicklung der rumänischen Musik. Sinzhein: Pro Universitate Verlag, 1998.

Compozitor şi profesor, n. 30 iunie 1909, Ploieşti -- m. 20 decembrie 1963, Bucureşti.

Date biografice

Studiile muzicale le-a început la Ploieşti (1919-1929) cu Boris Koffer, Traian Elian, Ioan Christu Danielescu, continuându-le la Conservatorul din Bucureşti (1929-1933) cu Faust Niculescu (teorie, solfegiu), Alfonso Castaldi (armonie), Constantin Brăiloiu (istoria muzicii), George Breazul (enciclopedie şi pedagogia muzicii), D. Cuclin (estetică, forme muzicale), M. Jora (contrapunct, compoziţie) ş.a. S-a perfecţionat la Viena (1933-1935), cu Franz Schmidt, Oskar Kabasta şi Joseph Marx (compoziţie), şi la Bucureşti (1936-1937) cu Mihail Jora (compoziţie).

Violonist şi dirijor de cor ceremonial în Ploieşti (1927-1934), dirijor la Asociaţia Filarmonică din Ploieşti (1933-1934), profesor de muzică în Lugoj (1935-1936), dirijor al corului Bisericii Visarion din Bucureşti, profesor de armonie, contrapunct şi compoziţie religioasă la Academia de muzică religioasă din Bucureşti (1937-1941), profesor la Liceul militar muzical din Bucureşti (1941-1944), profesor de armonie la Cons. Bucureşti (1941-1963).

Pe lângă activitatea componistică, a întreprins culegeri de folclor. A susţinut prelegeri, conferinţe, emisiuni de radio şi televiziune. A fost consilier pentru secţia de cinematografie în Ministerul Propagandei Naţionale şi la Radiodifuziunea Română. A întreprins călătorii de studii în Austria, Franţa, URSS, Germania, Anglia, Turcia etc. A făcut parte din jurii de concursuri naţionale şi internaţionale. A fost distins cu Premiul II (1932), Menţiunea a II-a (1934) şi Premiul I (1938) de compoziţie George Enescu, Premiul Anhauch (1937), Premiul de Stat, cls. II (1954), titlul de Maestru emerit ai artei (1955), Premiul Academiei Române (1956), Ordinul Muncii, cls. II (1959), Diploma de onoare a Festivalului de la Karlovy-Vary (1959), titlul de Membru corespondent al Academiei Române (1963).

Paul Constantinescu se înscrie printre cei mai de seamă şi totodată tipici exponenţi ai şcolii muzicale naţionale de la mijlocul veacului XX. Moştenirea sa creatoare se sprijină pe câteva partituri de referinţă în repertoriul românesc, devenite după numai un sfert de veac de la dispariţia compozitorului lucrări clasice. Oratoriile bizantine (creaţia vocal-simfonică), comedia muzicală O noapte furtunoasă, Concertul pentru orchestră de coarde (muzica simfonică), Triplul Concert (muzica concertantă), Mioriţa (muzica corală), Gornistul (muzica vocală), Toccata pentru pian (miniatura instrumentală) sunt suficiente pentru a contura imaginea acestui multilateral compozitor.

Un merit excepţional al compozitorului, care a deschis perspective fructuoase în ultimele decenii şcolii noastre naţionale, rămâne tratarea melosului bizantin şi psaltic de pe poziţiile artistului modern, eliberat de prejudecăţi limitative. Practic, Paul Constantinescu a demonstrat prin abordarea tuturor formelor clasice (sonată, baladă, operă, trio, concert) că din muzica psaltică se poate face orice, cu respectarea latenţelor sonore specifice ritmico-melodice, modale etc.

P. Constantinescu pare un Ianus al muzicii româneşti de la mijlocul veacului XX, care -- în vârtejul mijloacelor de expresie şi limbaj actuale -- a privit cu atenţie în ambele direcţii, atât spre sursele trecutului ancestral al muzicii autohtone, cât şi spre cuceririle novatoare de ultim moment, dar a ştiut să învingă cu îndrăzneală prejudecăţile, modele pasagere şi experimentele moderne, printr-o atitudine fermă de promovare a marii muzici.

Opere alese

- **Compoziţii muzicale:**
  - A scris muzică de teatru (O noapte furtunoasă, operă comică în 2 acte pe libretul compozitorului după piesa lui I. L. Caragiale, 1934, rev. 1959; Nuntă în Carpaţi, poem coregrafic, 1938);
  - muzică vocal-simfonică (Ryga Crypto şi lapona Enigel, versuri de Ion Barbu, 1936, rev. 1951; Patimile şi Învierea Domnului, oratoriu bizantin de Paşti pe texte medievale traduse şi îngrijite de I. D. Petrescu, 1943, rev. 1948, în Bizantinisches Passions und Osteroratorium. Kassel: Bärenreiter Verlag, 1971; Naşterea Domnului, oratoriu bizantin de Crăciun, 1947, în Bizantinische Weinachtsoratorium. Kassel: Bärenreiter Verlag, 1969);
  - muzică simfonică (Suită românească, 1930-1936, reorch. 1942; Simfonieta, 1937; Concert pentru orchestră de coarde, 1955);
  - muzică concertantă (Variaţiuni libere asupra unei melodii bizantine din secolul XIII, 1946, reorch. 1951, pentru violoncel şi orchestră, Viena: Universal Edition (versiune pentru violoncel şi pian), 1943; Concert pentru pian şi orchestră, 1952; Concert pentru vioară şi orchestră, 1957; Concert pentru harpă şi orchestră, 1960; Triplu concert pentru vioară, violoncel, pian şi orchestră, 1964;
  - muzică de film documentar (România, 1946) şi artistic (O noapte furtunoasă, regia Sică Alexandrescu şi Victor Iliu, 1952; Moara cu noroc, regia Victor Iliu, 1956);
  - muzică de cameră (Două studii în stil bizantin, pentru vioară, violă şi violoncel, 1929; Sonatina bizantină pentru violoncel (viola) solo, 1943; Concert pentru cvartet de coarde, 1947; Baladă haiducească pentru violoncel şi pian, 1950);
  - muzică pentru pian (Trei piese pentru pian, 1951; Toco-Toccatina, 1957);

- muzică corală (Mioriţa, 1952);
- muzică vocală (4 Madrigale pe versuri de Mihai Eminescu, 1954; Gornistul, versuri de Al. O. Teodoreanu, 1955).

- **Muzicologie:**
  - Studii şi articole în Muzica, Probleme de muzică, Muzică şi Poezie ş.a.

Bibliografie parţială

- a. Articole lexicografice:
  - Grove's Dictionary of Music and Musicians. Vol. 2. (C-E). London: Macmillan, 1954;
  - André Coeroy. Dictionnaire critique de la musique ancienne et moderne. Paris: Payot, 1956;
  - Enciclopedia dello Spettacolo. Vol. 3. Roma: Le Maschere, 1956;
  - Larousse de la musique. Dictionnaire encyclopédique. 2 Vols. Paris, 1957;
  - François Michel et al. Encyclopédie de la musique. Vol. 1 (A-E). Paris: Edit. Fasquelle, 1958;
  - Oscar Thompson, rev. N. Slonimsky;
  - O. Thompson, R. Sabin International Cyclopedia of Music and Musicians. New York: Dodd, Mead & Co. 1958, 1964;
  - Horst Seeger. Musiklexicon. Vol. 1-2. Leipzig: VEB Deutscher Verlag für Musik, 1966;
  - Guido Gatti, A. Basso. La Musica. Dizionario I (A-K). Torino: Unione Tipografico Editrice, 1968;
  - John Vinton. Dictionary of 20th Century Music. London, 1974;
  - Sohlmans Musiklexicon. Vol. 2. Stockholm: Sohlmans Förlag AB, 1975;
  - Baker's Biographical Dictionary of Music. London: Collier Macmillan, 1978;
  - Alan Pedigo. International Encyclopedia of Violin-Keyboard Sonatas. Bonneville: Arriaga Publications, 1979;
  - Viorel Cosma. Constantinescu, Paul, în The New Grove's Dictionary of Music and Musicians. Ed. S. Sadie. London: Macmillan, 1980;
  - Viorel Cosma. Muzicieni români. Lexicon. Bucureşti: Ed. Muzicală, 1999.
- b. Articole bio-bibliografice:
  - Costin Tuchilă. O capodoperă: Patimile şi Învierea Domnului de Paul Constantinescu, în Adevărul Literar şi Artistic. Bucureşti, 4. nr. 414, 21 IV 1998;
  - Grigore Constantinescu. Oratoriul bizantin de Paşti. O capodoperă semicentenară uitată, în Rampa. Bucureşti, nr. 50 (180), 22 IV 1998;
  - Dr. Vasile Tomescu. Oratoriul bizantin de Crăciun, în Radio România. Bucureşti, nr. 105, 14 XII 1998;
  - Dieter Nowka. George Enescu und die Entwicklung der rumänischen Musik. Sinzhein: Pro Universitate Verlag, 1998.

Nume: CONSTANTINESCU
Prenume: Paul
Loc nastere: Ploiesti (Romania)
Data nastere: 30/06/1909
Loc deces: Bucuresti (Romania)
Data deces: 20/12/1963
Nationalitate: romana

Activitate:
Compozitor roman. Si-a inceput studiile la Ploiesti (1919) cu Boris Koffer, Traian Elian, Ioan Christu Danielescu si le-a continut la Conservatorul din Bucuresti, unde mai tarziu va fi profesor. Se prefectioneaza la Viena, intre anii 1933 si 1935, cu Franz Schmidt, Oskar Kabasta si Josef Marx la compozitie. In perioada 1936-1937 aprofundeaza compozitia, la Bucuresti, cu Mihail Jora. Creatia lui Constantinescu, reprezentata prin numeroase lucrari, cuprinde aproape toate genurile de compozitie. Intemeiata pe folosirea muzicii populare, opera sa vadeste un talent autentic si o bogata experienta componistica. A scris muzica simfonica, de camera, muzica de opera ("O noapte furtunoasa", scrisa in 1935 si refacuta in 1950 si "Pana Lesnea Rusalim" - 1955), piese instrumentale si vocale, muzica pentru film ("Toamna in Delta"), coruri, dansuri populare pentru orchestra simfonica, cate un concert

pentru: orchestra de coarde (1948), pian si orchestra (1952), vioara si orchestra (1957) si harpa si orchestra (1960). A scris culegeri de folclor, a sustinit prelegeri, emisiuni de radio si televiziune. In perioada 1927-1934 a fost violonist si dirijor de cor ceremonial in Ploiesti, dirijor la Asociatia Filarmonica din Ploiesti (1933-1934) si profesor de muzica in Lugoj (1935-1936). A fost profesor de armonie, contrapunct si compoztie religioasa la Academia de muzica religioasa din Bucuresti (1937) si profesor de armonie la Liceul militar muzical din Bucuresti (1941-1944). In ultimii ani de viata a abordat teme legate de istoria miscarii muncitoresti din Romania (ciclul de cantece "Ulita noastra" - 1959 - pe versuri de Cicerone Theodorescu). Un merit exceptional al compozitorului ramane tratarea melosului bizantin si psaltic de pe pozitiile artistului modern, eliberat de prejudecatile limitative.

Observatii:
A fost distins cu Premiul II (1932), Mentiunea a II-a (1934) si Premiul I (1938) de compozitie George Enescu, Premiul Anhauch (1937), Premiul de Stat, cls. II (1954), titlul de Maestru emerit al artei (1955), Premiul Academiei Romane (1956), Ordinul Muncii, cls II (1959), Diploma de onoare a Festivalului de la Karlovy-Vary (1959), titlul de Membru corespondent al Academiei Romane ((1963).

Paul Constantinescu

(1909-1963, n. Ploiesti), compozitor roman. Prof. univ. la Bucuresti. Creatia sa muzicala, moderna ca tehnica a compozitiei, fructifica datele folclorului romanesc. Muzica vocal-simfonica ("Patimile si Invierea Domnului", "Nasterea Domnului", "Ryga Crypto si lapona Enigel"), opere ("O noapte furtunoasa", "Pana Lesnea Rusalim"), muzica de film ("O nopate furtunoasa", "Moara cu noroc"), muzica corala ("Miorita), muzica vocala (colinde, madrigale, cantece pe versuri de Mihai Eminescu, Tudor Arghezi, Alexandru O. Teodoreanu, s.a.), muzica de camera. Membru corespondent in Academia Romana. Vezi Folclorul romanesc!

Secolul 19

Concert de camera

O privire atenta asupra muzicii clasice romanesti conduce la concluzia ca aceasta isi are sursa de inspiratie in vechea muzica populara romaneasca, precum si in muzica bizantina si a psalmilor. Aceste din urma surse stau la baza genului de muzica religioasa.

Lautari

Scolile componistice importante au aparut in secolul al XIX-lea in Moldova, acolo unde isi desfasurau activitatea Gavriil Musicescu, Ciprian Porumbescu, Eusebie Mandicevschi, si in Transilvania si Banat, acolo unde creau Gheorghe Dima, Iacob Muresianu si Ion Vidu.

Ciprian Porumbescu

Inspiratia folclorica

Adevarata muzica de inspiratie folclorica precum si tonalitatile sublime ale muzicii bizantine, eliberata de influentele sonore si ritmice proprii scolilor componistice romantice din Germania si Franta, patrund odata cu infiintarea Coralei "Carmen", la sfarsitul secolului al XIX-lea si inceputul secolului al XX-lea, o societate muzicala preocupata de creatiile cu adevarat valoroase. In acest cadru isi incep activitatea D. G. Kiriac si George Cucu.

Generatia frontului

Acum se manifesta asa-numita "generatie a frontului", generatia care a luptat pe front in Al doilea razboi mondial pentru a crea Romania Mare, asa cum era firesc sa fie sau, altfel spus, pentru a crea acea Romania in care civilizatia si cultura vechii Dacia Romane, urmau a fi pastrate cu orice pret. Aceasta generatie a purtat geniul tutelar a lui George Enescu si a inclus in randurile ei talente componistice de exceptie cum au fost Mihail Jora, Mihail Andricu, Sabin Dragoi, Dimitrie Cuclin, Martian Negrea, Constantin Dimitrescu.

Urmasii generatiei

Urmasii generatiei de compozitori aflate sub geniul muzical enescian, au contribuit deopotriva la perfectionarea scolii componistice romanesti. Ei sunt Paul Constantinescu, Sigismund Toduta, Zeno Vancea, Ion Dumitrescu si Gheorghe Dumitrescu, Alfred Mendelsohn, Constantin Silvestri, Tudor Ciortea, Theodor Rogalski. Generatia poetului Nicolae Labis numara compozitori de marca ca Tiberiu Olah, Stefan Niculescu, Aurel Stroe, Anatol Vieru, Dumitru Capoianu, Pascal Bentoiu, Theodor Grigoriu, Cornel Taranu, si ulterior Nicolae Brandus, Liviu Glodeanu, Mihai Moldovan, Octavian Nemescu, Corneliu Cezar.

Concluzii

Sergiu Celibidache

Am amintit aproape intreaga scoala componistica romaneasca cu adevarat valoroasa. Stilul de creatie al acesteia este divers, plecand de la mijloace de expresie prezente in muzica occidentala, luate ca teza, pana la cele intalnite in muzica populara, luate ca antiteza, ajungand astfel la o sinteza originala. Creatiile compozitorilor romani s-au desavarsit sub minunatul indemn al istoricului Nicolae Iorga: "Viata este un dar, restituiti- l cu respectul cuvenit si deplina recunostinta".

Domenii

Scurta istorie a Operei Nationale Romane Traditia teatrului liric romanesc numara mai mult de doua secole. Inca din 1772, la bucuresti, era semnalata prezenta unei trupee de opera. b\21.jpg@Opera romana din Bucuresti In 1836, concertul de sfarsit de an, dat de elevii Scolii de Muzica si Declamatie, atrageea atentia nu doar asupra frumusetii muzicii de opera ci si a unor tinere talente precum Eufrosina Vlasto, care avea sa faca o cariera internationala. In cea de a doua jumatate a secolului al XIX-lea multi alti interpreti romani si-au castigat celebritatea pe renumite scene ale lumii. Faima unor interpreti ca Elena Teodorini, Hariclea Darclee, Margareta Iamandi-Nuovina, Zina de Nori, Grigore Gabrielescu, Dimitrie Popovici Bayreuth s-a creat intr-un spatiu cultural care a inclus Scala din Milano, Opera din Paris, Metropolitan - House sau Opera din Petersburg.

Baletul Operei Romane

Prima companie romaneasca de opera se datoreaza insa lui George Stephanescu. Incepand din 1885, ea a functionat ca o sectie a Teatrului National. Din pacate,lipsita fiind de un sprijin material oficial, aceasta companie si-a incetat activitatea in 1902. Companii particulare infiintate de elevi ai lui George Stephanescu, dar si catareti de renume, romani si straini, stagiune dupa stagiune, au intretinut insa pasiunea publicului pentru arta lirica. Prezenta spectacolelor de opera s-a impus de la sine, ca o necesitate culturala. Infiintarea, in 1919, a "Societatii lirice" care, doi ani mai tarziu, trecand sub obladuirea statala, a devenit Opera Romana, marca sfarsitul unei etape framantate si, totodata, inceputul unei activitati stabile. Spectacolul inaugural al noii institutii a fost, el insusi, un eveniment deosebit, la 20 deecembrie 1921 cu opera "Lohengrin" de Wagner, sub bagheta lui George Enescu. Jean Athanasiu, George Folescu, George Niculescu-Basu, Emilia Gutzianu, Florica Cristoforeanu, Traian Grozavescu, Viorica Ursuleac, Margareta Metaxa, Marta Cebotari, Constantin Stroescu, Dimitrie Onofrei sunt doar cativa dintre cei care au conferit stralucire spectacolelor romanesti. Eforturile artistilor lirici de a da forma concreta unui teatru de opera au fost sustinute de compozitorri importanti, creatori ai muzicii unor spectacole de rasunet. Printre ei - Eduard Caudella, Constantin Dimitrescu, Tiberiu Brediceanu, Mihail Jora, Paul Constantinescu. Succesul s-a datorat su unor mari dirijori ca George Georgescu, Ionel Perlea, Alfred Alessandrescu, Egizio Massini, Jean Bobescu s.a. De 75 de ani incoace, prima scena lirica a tarii a cunoscut o activitatee intensa. Repertoriul a cuprins mai mult de 150 de tirluri de opere si de balet, de o mare varietate, insumand marele repertoriu universal. O atentie deosebita a fost acordata si creatiei romanesti, care a cunoscut o remarcabila dezvoltare datorita creatiei unor compozitori precum George Enescu, Gheorghe Dumitrescu, Alfred Mendelsohn, Zeno Vancea, Mircea Kiriac, Cornel Trailescu, Laurentiu Profeta s.a. Noul local al Operei Romane, ridicat in 1953, a oferit un cadru mai somptuos unei activitati deja existente si deosebit de bogate. Pentru prima oara insa, Opera devenea o institutie in sine, desprinsa de spectacolele de opereta sau de teatru, impreuna cu care functionase pana atunci. Continuand acele frumoase si indelungate traditii la care ne refeream, an de an, generatie dupa generatie, atat pe scenele romanesti cat si pe acelea straine. Cantareti ca Petre Stefanescu-Goanga, Zenaida Pally, Nicolae Herlea, Arta Florescu, Elena Cernei, Octav Enigarescu, Magda Ianculescu, Valentin Teodorian, Mihail Arnautu, David Ohanesian, Nicolae Florei, Garbis Zobian, Cornel Stavru, Dan Iordachescu, Teodora Lucaciu, Lella Cincu, Iulia Buciuceanu sau balerini ca Irinel Liciu, Gabriel Popescu, Valentina Massini, Gh. Cotovelea, Alexa Mezincescu, Ileana Iliescu, Magdalena Popa, Gelu Barbu, Eugen Marcui, Ioan Tugearu s.a. au dus departe in lume renumele talentelor romanesti. Participarea la mari concursuri internationale cum sunt acelea de la Geneva, Toulouse, Vercelli, Verviers, Sofia, Moscova sau Salzburg, ca si numeroase turnee peste hotare, au configurat rezultate cu totul deosebite. Numerosi artisti de mare talent si faima isi desfasoara activitatea in cadrul Operei Romane care, de cativa ani incoace, a devenit o institutie de rang national. Numarul lor estte deosebit de mare si nu putem. in spatiul acestor randuri, sa-i mentionam pe toti. Ei asigura insa, seara de seara, continuitatea unei stralucite traditii.